

ÖMER
ÇELEBİ

Kurtulus

hayykitap
EDEB/YAT

*Hepsi hayatta
kalmak içindi...*

Hayykitap - 942
Edebiyat - 204

Kurtuluş
Ömer Çelebi

Hayykitap Edebiyat Yayın Yönetmeni: Caner Yaman
Editör: Sümeyra Terzi
Kapak Tasarımı: Ravza Kızıltuğ
Sayfa Tasarımı: Turgut Kasay
Redaksiyon: Belgin Sunal

ISBN: 978-625-7479-56-1
1. Baskı: İstanbul, Ekim 2021

Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay.
Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B
Güneşli - İstanbul
Sertifika No: 45464
Tel: 0212 630 64 73

Hayykitap
Zeytinolu Cad. Şehit Erdoğan İban Sk.
No: 36 Akatlar, Beşiktaş 34335 İstanbul
Tel: 0212 352 00 50 Faks: 0212 352 00 51
info@hayykitap.com
www.hayykitap.com
facebook.com/hayykitap
twitter.com/hayykitap
instagram.com/hayykitap
Sertifika No: 12408

© Bu kitabın tüm hakları
Hayygrup Yayıncılık A.Ş.'ye aittir.
Yayınevimizden yazılı izin alınmadan kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

KURTULUŞ

Hepsi hayatta kalmak içindi...

Ömer Çelebi

İçindekiler

Başlarken... 7

Birinci Bölüm

Kâhta Devlet Hastanesi'nde 11

Adıyaman Devlet Hastanesi'nde 14

Bir Yıl Sonra 20

İkinci Bölüm

Adana Balcalı Devlet Hastanesi'nde 23

Hematoloji Ne Demek? 28

Biyopsi Deddiğiniz Nedir? 34

Hastalığımın Adı Kanser 40

Oğlumu Çıkarın! 44

Üçüncü Bölüm

Şanlıurfa'da Bir Klinik, Bolca Dua 47

Umudumuz Diyarbakır'da 56

Yeni Teşhis 61

Ölüm ve Yaşam Arasında 72

Mucizevi Kurtuluş 78

Ben de Bir Çocuğum 84

Artık Bitti Derken... 89

Dördüncü Bölüm

Son Umudumuz Ankara	95
İki Yaralı Baba	101
Kemoterapiye Başlıyoruz	107
Tümörün Yüzde Altmışını Yendik	120
Oğlum Kurtuldu!	124
Artık Okula Gidiyorum	129
Yüreğimizde Derin Acı	134
Üçüncü Kez Kanserim	141
Savaşın Galibi Benim	145
Kötü Haber	149

Başlarken...

Her romancıya kendi hayatından kesitler sunmak nasip olmuyor. Başkasının sıkıntısını değil, insanın bizzat kendi yaşadığı çileyi kâğıda dökmesi, zorlukları efsunlu kelimelerle haykırmak ve sessiz çılgınlığını en uzak diyarlara ulaştırmak kısmet işi.

Bu kitap hayata hastalıkla başlayan küçücük bir beden (ben) yaşam savaşını anlatıyor. Tıp teknolojisinin gelişmediği, sağlık sisteminin çöküşte olduğu karanlık bir dönemde, seksenli ve doksanlı yıllarda kansere karşı direnişin hikâyesine yer veriyor. Tek başına bir çocuğun değil, aynı zamanda onunla beraber canını ortaya koyan bir annenin ve babanın onurlu mücadelesini anlatıyor.

Bu kitapta inancın, umudun ve sabrın gücü var. Hatta mucize var. Kansere karşı on dört yıllık direncin zaferi ve kurtuluş var. Sadece kanserle mücadelenin değil, hayatın insana sunduğu her musibet karşısında elif gibi dimdik ayakta kalabilmenin de öyküsü var.

Ömrümü harcadığım o hastane odalarını, koridorlarını ve yaşamak için hiç şans verilmeyen ameliyat odasını ziyaret ederek yazdım bu eseri. Hastalığım başladığında birçok şeyi hatırlamayacak kadar küçüktüm. Hafızamdaki bu boşlukları annemin, babamın, hatta hastalığıma tanık olan eş dost ve akrabalarımızın anlattıkları ile doldurdum. O nedenle şahit olmadığım, yaşım gereği hatırlayamadığım, hatta bilincim yerinde olmadığı ya da canımın acısıyla uğraştığım için haberdar olmadığım

benim etrafımda, bana bağlı gelişen olaylar zihnimde bir film gibi capcanlı duruyor. Ben de bu sebeple birçok şeyi bizzat görmüş, yaşamış ve hissetmiş gibi anlattım. Klavyenin tuşlarına her dokunuşumda gözyaşlarımı dökerek ve o anları yeniden ve yeniden yaşayarak sözcüklerin akışına bıraktım kendimi. Bu eseri yalnızca hastalara hitap etmek için kaleme almadım. Onun, sağlıklı insanların, sıhhatli yaşamının kıymetini bilmeyenlerin başucunda bulunmasını da istedim. Umudunu yitirenlerin, yaşama dair inancını kaybedenlerin, dünyanın keşmekeşi içinde boğulan ve kurtuluş yolu arayanların önünü açan bir rehber olmasına gayret ettim.

Korona virüsle birlikte dünyada yaşayan herkesin hastalık ve hastalıkla mücadele etmenin önemini konuştuğu bu dönemde kanser hastalarının da sesi duyulsun diye yazdım bu eseri. Dünyada her yıl ortalama on iki milyon insana kanser teşhisi konulduğu ve ortalama yedi buçuk milyon insanın bundan dolayı yaşamını yitirdiği bir hayatta kansere karşı savaşımı sizinle paylaşmak istedim. Bazen, keşke ölseydim de hem anneme hem de babama bu zahmeti çektirmesiydim dedim. Ama Allah benimle beraber onları da sınadı. Kurtuluş yolunda verdiğim bu savaş onların da savaşıydı.

Bu hayatta herkesin bir yaşam ve kurtuluş hikâyesi var. Her insan, yaşadığı musibetler karşısında dimdik ayakta durmanın yolunu arıyor. Karanlık dehlizlerden uzak, aydınlık bir yol, kurtuluş yolu.

Ömer Çelebi

Merhum ve mümtaz şahsiyet babama...

Benim için canını ortaya koyan anneme...

Kurtuluş bekleyen tüm kanser hastalarına...

Birinci Bölüm

Kâhta Devlet Hastanesi'nde

Ülke 80 darbesinin travmasından kurtulmaya başlamış, Özal'la yeni bir döneme girmişti. Reformlar, dünyayla entegre edilmiş bir yönetim anlayışı ve kalkınma hamleleri hızla gündemi işgal etmişti. Her yönüyle büyüyen ve gelişen bir ülke olarak bu kapsamda güneydoğuda yapılacak Atatürk Barajı enerji, tarım, sosyal ve demografik açılardan bölgeyi farklı bir yöne çekecekti. Adıyaman ve Urfa ahalisi için doksanlara giriş farklı bir milat olacaktı. Bu arada Adıyaman'ın Kâhta ilçesindeki köyler kutsal Fırat nehrinin önüne kurulacak barajın biriktireceği suyun altında kalma riski ile karşı karşıyaydı. Bu panik ortamı içinde herkesin aklında aynı soru vardı: 'Nereye gideceğiz?'

Herkes nereye gideceğini düşünedursun, güneydoğuda patlak veren terör meselesi yatırımları gölgede bırakmış ve ülkeyi büyük bir çıkmazın içine sürüklemişti. Diyarbakır merkezli olaylar doğal olarak Adıyaman'ı da etkisi altına almıştı. Yoğun güvenlik odaklı politikalar ve bir taraftan ilan edilecek olağanüstü hal, sosyoekonomik bir sorunu başımıza patlatacaktı. Darbeden kurtulup feraha kavuşacağımızı umarken doksanlar karanlık bir dönemin başlangıcı olacaktı.

Doğu ve batı arasında bir köprü olan Kâhta, terörün şiddetlenmesi sonucu oluşan korku ve barajın yükselmesi ile oluşan kaygı arasında zor dönemler geçiriyordu. Köyünü, tarlasını,

ocağını ve ekmeğini kaybedecek toplumu zorlu bir dönem bekliyordu.

Kâhta'nın Kılavin köyünde dünyaya gözlerini açan babam Mehmet Gani Bey, Tekel işçisiydi. İşine çok sadık ve hafızası güçlü biri olarak tanınırdı. İşletmede çalışan iki yüzden fazla çalışanın on haneden fazla sigorta numarasını ezberlemişti. Muhasebe ve evrak işlerinden sorumluydu ama bütün yükü üzerine alır, işin sahibiymiş gibi çalışırdı.

Üç yıl kadar Besni'de çalıştıktan sonra Kâhta'ya dönmüştü. İşinden arta kalan zamanının büyük bir bölümünü üçü erkek, ikisi kız beş kardeş olan bize ayırırdı. Beşimizle de ayrı ayrı ilgilenirdi, şefkatle karışık yoğun bir sevgi gösterirdi.

Umut ve kaygı dolu yıllar akıp giderken en küçüğümüz Nebahat daha yeni doğmuştu, ben de iki yaşlarına basıyordum. Emsallerime göre vücudum farklıydı. Nefes alışverişim çok kötüydü. Bedenim cılızdı ve ayaklarımda mecal yoktu.

Annem bir taraftan Nebahat'ı büyötmeye gayret ederken diğer taraftan benimle çok uğraşıyordu. Bilindik çocuk yetiştirme yöntemleri ile beni ne kadar beslese de olmuyordu, günden güne eriyordum. Annemle babam başka yol kalmadığını gördüklerinde beni doktora götörmeye karar verdiler.

Tıp, hastane ve doktorla ilk kez 1985 yılında tanıştım. Babam işyerinden iki saatliğine izin aldı, annem de kız kardeşimi babaanneme emanet etti. Beni elimden tutup Kâhta Devlet Hastanesi'ne götördüler. Hastanenin keyifle gidilen bir mekân olmadığı, hastaların ve refakatçilerin acı ve kaygı içerisindeki yüzlerinden anlaşıyordu.

İlk girişte kötü bir ilaç kokusu karışılıyordu hastanenin misafirlerini. Doktor sayısının azlığı nedeniyle polikliniklerde uzayan kuyruklar hastaların daha da acı çekmesine, yanlarında ge-

lenlerin stres altına girmesine neden oluyordu. Sıra bekleyenler belli bir düzende değildi; sesini yükseltenler, tıp sekreterleriyle tartışanlar öncelikle giriyordu. Babam gibi her şeyin nizami olmasını umanlarsa içeri bir türlü giremiyordu.

Nihayet içeri girebildiğimizde annem kucağında ben olduğum halde ayakta beklerken babam bütün hikâyemi doktora aktarıyordu. Annem Türkçe konuşamıyordu. Aksine, babam sürekli İzmirli ve Samsunlu tütün eksperleri ile muhatap olduğu için Türkçesi çok düzgün ve akıcıydı. Doktor bir taraftan kalemle önceki hastanın ilacını, reçeteye o bilindik okunmayan doktor el yazısı ile yazıyor ve hastaya tavsiyede bulunuyordu, öte yandan da babamın konuşmasını hafızasına alıyordu.

Sonunda doktor ayağa kalktı ve bana odaklandı. Önce elleri ile karnımı ve göğsümü muayene etti. Daha sonra hasta masasında oturur vaziyette kulağına stetoskopu takarak sırtımı hafif dokunuşlarla dinlemeye başladı. En sonunda, "Basit bir üst solunum yolu enfeksiyonu," dedi ve hızlıca ilaçları yazarak bizi gönderdi.

Annem, babam ve ben doktorun bu teşhisinin verdiği rahatlıkla eczaneden ilaçları alıp evin yolunu tuttuk. Eve varınca annem kız kardeşimi besledi. Bir yandan da bana ilaçlarımı içirmesi gerekiyordu ama bir sorun vardı, ilaçlar tok karnına alınacaktı. İştahsız ve son derece zayıftım. Çok sert öksürüyordum. Annem az da olsa bir şeyler yedirmeyi başardı ve ilacı verdi. Ne olduğunu bilmediğim ilaç fayda etmiş, beni rahatlatmıştı.

Düzenli 2-3 günlük kullanımın ardından tedavi kısmen etkisini gösterdi. Direncim artmış, beslenmem daha iyi duruma gelmişti. Bu vaziyet başta annem olmak üzere tüm ailede sevinç kaynağı oldu.

Adıyaman Devlet Hastanesi'nde

Babam 1972 yılında köyden şehre göç etmesine rağmen doğduğu yerle bağını koparmamıştı. Hafta sonları fırsat buldukça bizi köye akraba ziyaretine götürür, temiz havada gezdirirdi. Kılavin köyünün oldukça efsunlu bir yönü de vardı. Ürün çeşitliliği ve suyu ile beraber antik bir yerleşke özelliğini de barındırıyordu. Bundan dolayı bölge sık sık define avcılarının hedefi haline geliyor, kolluk kuvvetlerinin denetimlerine maruz kalıyordu.

Doktorla karşılaşmamızın üzerinden bir yıl geçmişti. Sıcak ve kurak bir döneme girmiştik, buğday ve arpa hasadı sezonu gelmişti. Babam hem tarla işlerimizle uğraşıyor hem de tütün sezonunun yoğunluğunu yaşıyordu.

Adıyaman tütününü bir markaydı. Tütünün yüksek getirisinden dolayı çiftçilik çok önemli bir meslekti. Çelikhan başta olmak üzere Adıyaman Merkez ve Kâhta'da en etkili geçim kaynağı bu bitkiydi. Babam, bu sezonda işi gereği vaktinin çoğunu ilçe dışında geçiriyordu.

Bu yoğunluk sırasında bendeki anormal durum tekrar belirmeye başladı. Kâhta Devlet Hastanesi'nde aldığım 'basit üst solunum yolu enfeksiyonu' tanısı bu kadar uzun sürmemeliydi. Hâlâ zayıftım, metabolizmam çok zayıftı, gelişmem yavaştı. Bu nedenle hastalık daha ileri seviyeye gitmeden daha iyi bir hastane ve daha iyi bir doktora görünmem gerekiyordu. Yaşadığımız ilçede ayrıntılı tanı koyacak ne bir tıp teknolojisi ne de farklı

ÖMER ÇELEBİ Kurtuluş

Beş yaşında küçücük bir beden kanserin pençesine yakalanmış, yavaş yavaş ona teslim olmaktadır. 1980'li yılların ikinci yarısı... Tıp, teknoloji bugünkü kadar gelişmiş değil. Üstelik Güneydoğu Anadolu Bölgesi'ndeyseniz, üstelik bir kasabada çok sınırlı imkânlarla yaşayan bir anne babaysanız, evladınızı bu amansız pençeden nasıl kurtaracaksınız?

Mehmet Gani Bey ve Miyase Hanım, yaralar kalbine ve diline dahi ulaşmasına rağmen asla Allah'a isyanda bulunmayan, sadece, "Seni anamam" kaygısıyla hastalıktan kurtulmak için dua eden Eyüp Peygamber'i ve onun sabrını önlerine koydular. Bu ağır sınavı canla başla kabul ettiler, "Emanet Allah'ın" diyerek evlatlarını başlarının üzerinde taşıdılar.

On dört yıl süren bu uzun yolda dostları, akrabaları, iş arkadaşları, mahallenin esnafı, hemşerileri, tanıdık tanımadık herkes var güçleriyle onların yanında olacak, bu küçücük bedene ellerinde avuçlarında olan her şeyle, dostluklarıyla sahip çıkacaklardı.

Dostluğu, dayanışmayı, zor zamanda birbirinin yanında olmayı, samimiyeti, kendinden başkalarına da değer verebilmeyi, inancı özellikle günümüzde, içinde bulunduğumuz koşullarda yeniden hatırlayacağınız bir hikâye.

hayykitap

26 TL

KDV'DEN MUAFTIR

